

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 23. novembra 2023¹

Zadeva C-801/21 P

**Urad Evropske unije za intelektualno lastnino
proti**

Indo European Foods Ltd

„Pritožba – Znamka Evropske unije – Postopek z ugovorom – Zavrnitev ugovora –
Ničnostna tožba – Predmet tožbe – Pravni interes – Izstop Združenega kraljestva iz
Evropske unije“

I. Uvod

1. Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2021, Indo European Foods/EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice) (T-342/20, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2021:651), s katero je to ugodilo tožbi družbe Indo European Foods Ltd zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 2. aprila 2020 (zadeva R 1079/2019-4) (v nadaljevanju: sporna odločba) v zvezi z zahtevo za registracijo figurativne znamke Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice.
2. S to zadevo ima Sodišče priložnost, da pojasni vprašanje prenehanja pravice, na kateri je temeljil ugovor zoper registracijo znamke Evropske unije, med postopkom zaradi izstopa Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske iz Unije.
3. Natančneje, zastavlja se vprašanje o procesnih posledicah takšnega prenehanja, pri čemer se pritožba nanaša izključno na preizkus dopustnosti tožbe za razveljavitev odločbe o zavrnitvi ugovora, ki ga je opravilo Splošno sodišče.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

II. Pravni okvir

A. Mednarodno pravo

4. V prvem, četrtem in osmem odstavku preambule Sporazuma o izstopu Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo,² ki je bil sprejet 17. oktobra 2019 in je začel veljati 1. februarja 2020, je navedeno:

„ob upoštevanju, da je [Združeno kraljestvo] 29. marca 2017 po izidu referendumu v Združenem kraljestvu in svoji suvereni odločitvi o izstopu iz Evropske unije v skladu s členom 50 [PEU] [...] uradno sporočilo svojo namero, da izstopi iz [Unije] [...];

[...]

ob sklicevanju na to, da na podlagi člena 50 PEU [...] ter v skladu z ureditvijo iz tega sporazuma pravo Unije [...] v celoti preneha veljati za Združeno kraljestvo od datuma začetka veljavnosti tega sporazuma;

[...]

ob upoštevanju, da je v interesu Unije in Združenega kraljestva, da določita prehodno obdobje ali obdobje izvajanja, v katerem bi se moralo pravo Unije [...] uporabljati za Združeno kraljestvo in v njem, in načeloma z enakim učinkom, kar zadeva države članice, da bi se preprečile motnje v obdobju pogajanj o sporazumih o prihodnjih odnosih“.

5. Člen 1 tega sporazuma, naslovljen „Cilj“, določa:

„Ta sporazum določa podrobnosti izstopa [Združenega kraljestva] iz [Unije] [...].“

6. Člen 126 navedenega sporazuma, naslovljen „Prehodno obdobje“, določa:

„Prehodno obdobje oziroma obdobje izvajanja se začne na datum začetka veljavnosti tega sporazuma in konča 31. decembra 2020.“

7. Člen 127 istega sporazuma, naslovljen „Obseg prehoda“, v odstavkih 1, 3 in 6 določa:

„1. Če ni s tem sporazumom določeno drugače, se v prehodnem obdobju za Združeno kraljestvo in v njem uporablja pravo Unije.

[...]

3. V prehodnem obdobju ima pravo Unije, ki se uporablja na podlagi odstavka 1, enake pravne učinke v zvezi z Združenim kraljestvom in v njem kot v Uniji in njenih državah članicah ter se razlaga in uporablja v skladu z enakimi metodami in splošnimi načeli, kot se uporabljajo v Uniji.

[...]

² UL 2020, L 29, str. 7, v nadaljevanju: Sporazum o izstopu.

6. Če ni s tem sporazumom določeno drugače, se v prehodnem obdobju vsa sklicevanja na države članice v pravu Unije, ki se uporablja na podlagi odstavka 1, med drugim tudi kot ga izvajajo in uporabljajo države članice, razumejo, kot da vključujejo Združeno kraljestvo.“

8. Člen 185, četrti odstavek, Sporazuma o izstopu določa:

„Drugi in tretji del, razen člena 19, člena 34(1), člena 44 in člena 96(1), ter naslov I šestega dela in členi 169 do 181 se uporabljajo od konca prehodnega obdobja.“

B. Pravo Unije

1. Uredba št. 207/2009

9. Uredba (ES) št. 207/2009³ je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2015/2424⁴ (v nadaljevanju: Uredba št. 207/2009), ki je začela veljati 23. marca 2016.⁵

10. V uvodnih izjavah od 2 do 4, 6 in 7 Uredbe št. 207/2009 je navedeno:

„(2) Zaželeno je po vsej [Uniji] spodbujati skladen razvoj gospodarskih dejavnosti in neprekinjeno in uravnoteženo širitev z izpopolnjevanjem notranjega trga, ki ustrezno deluje in ima podobne pogoje kot nacionalni trg. Za to, da bi ustvarili tovrsten trg in ga v čedalje večji meri spreminjali v enotni trg, ni nujno le odstraniti ovir prostemu gibanju blaga in storitev in vzpostaviti ureditev, ki zagotavlja, da se konkurenca ne izkrivlja, temveč ustvariti tudi pravne pogoje, ki omogočajo, da podjetja prilagodijo svoje dejavnosti obsegu [Unije], pa naj bo to pri distribuciji blaga ali izvajanju storitev. Zaradi tega naj blagovne znamke, ki omogočajo razlikovanje proizvodov in storitev podjetij na enak način v vsej [Uniji], ne glede na meje, spadajo med pravne instrumente, ki so na voljo podjetjem.

(3) Za doseganje navedenih ciljev [Unije] se zdi nujno predvideti ureditev [Unije] za blagovne znamke, pri kateri lahko podjetja z enim postopkom pridobijo blagovne znamke [Evropske unije], ki uživajo enotno varstvo in ki učinkujejo na vsem območju [Unije]. Tako določeno načelo enotnosti blagovne znamke [Evropske unije] bi moralo veljati, razen če ta uredba določa drugače.

(4) Ovire teritorialnosti pravic, ki jih imetnikom blagovnih znamk podeljujejo zakoni držav članic, se ne da odstraniti s približevanjem zakonov. Za začetek neomejene gospodarske dejavnosti so potrebne na celotnem notranjem trgu v korist podjetij blagovne znamke, ki jih ureja enotno pravo [Unije], neposredno uporabljivo v vseh državah članicah.

[...]

³ Uredba Sveta z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1).

⁴ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 (UL 2015, L 341, str. 21).

⁵ Ob upoštevanju datuma vložitve sporne zahteve za registracijo, to je 14. junija 2017, ki je odločil za opredelitev upoštevnega materialnega prava, dejansko stanje v obravnavani zadevi urejajo materialnopravne določbe Uredbe št. 207/2009, kakor je bila spremenjena z Uredbo 2015/2424.

- (6) Zakonodajca [Unije] v zvezi z blagovnimi znamkami kljub temu ne nadomesti zakonov držav članic o blagovnih znamkah. Dejansko se ne bi zdelo upravičeno zahtevati od podjetij, naj zahtevajo registracijo svojih blagovnih znamk kot blagovnih znamk [Evropske unije]. Nacionalne blagovne znamke so še naprej potrebne za podjetja, ki ne želijo zaščititi svojih blagovnih znamk na ravni [Unije].
- (7) Pravic pri blagovni znamki [Evropske unije] se ne sme pridobiti drugače kot z registracijo, registracija pa bo zavrnjena zlasti, [...] če je v nasprotju s prejšnjimi pravicami.“

11. Člen 1 Uredbe št. 207/2009, naslovljen „Blagovna znamka EU“, v odstavku 2 določa:

„Blagovna znamka EU je enotnega značaja. Na celotnem območju Unije ima enak učinek: ne more se registrirati, prenesti, odpovedati ali biti predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, niti njena uporaba ne more biti prepovedana, razen za celotno območje Unije. To načelo se uporablja v celoti, razen če je s to uredbo drugače določeno.“

12. Člen 6 te uredbe, naslovljen „Načini pridobivanja blagovne znamke EU“, določa:

„Blagovna znamka EU se pridobi z registracijo.“

13. Člen 8 navedene uredbe, naslovljen „Relativni razlogi za zavrnitev“, v odstavku 4 določa:

„Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane blagovne znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, se prijavljena blagovna znamka ne registrira, če v skladu z zakonodajo Unije ali pravom države članice, ki ta znak ureja,

- (a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo blagovne znamke EU ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo blagovne znamke EU;
- (b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke.“

14. Člen 9 iste uredbe, naslovljen „Pravice, podeljene z blagovno znamko EU“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Z registracijo blagovne znamke EU se imetniku podelijo izključne pravice.

2. Brez poseganja v pravice, ki so jih imetniki pridobili pred datumom vložitve ali datumom prednostne pravice za blagovno znamko EU, ima imetnik te blagovne znamke EU pravico, da vsem tretjim osebam prepreči, da bi brez njegovega soglasja v gospodarskem prometu v zvezi z blagom ali storitvami uporabljale kateri koli znak, če:

[...]

- (b) je znak enak ali podoben blagovni znamki EU in se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake ali podobne blagu ali storitvam, za katere je registrirana blagovna znamka EU, ter zaradi tega obstaja verjetnost zmede v delu javnosti, pri čemer verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja znaka in blagovne znamke;

[...]“

15. Člen 9b Uredbe št. 207/2009, naslovljen „Datum, od katerega pravice učinkujejo proti tretjim osebam“, določa:

„1. Pravice, podeljene z blagovno znamko EU, učinkujejo proti tretjim osebam od datuma objave registracije blagovne znamke.

2. Za dejanja, ki se zgodijo po datumu objave prijave blagovne znamke EU in bi bila po objavi registracije blagovne znamke na podlagi te objave prepovedana, je mogoče zahtevati ustrezno nadomestilo.

3. Sodišče, ki mu je zadeva dodeljena, ne sme meritorno odločati o tej zadevi, dokler registracija ni objavljena.“

2. Uredba (EU) 2017/1001

16. Uredba št. 207/2009 je bila spremenjena in nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001⁶ z učinkom od 1. januarja 2017.⁷ V uvodni izjavi 12 zadnjenavedene uredbe je navedeno:

„Zaradi zagotovitve pravne varnosti in popolne skladnosti s prednostnim načelom, na podlagi katerega ima predhodno registrirana blagovna znamka prednost pred pozneje registriranimi blagovnimi znamkami, je treba določiti, da uveljavljanje pravic, podeljenih z blagovno znamko EU, ne bi smelo posegati v pravice, ki so jih njihovi imetniki pridobili pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice blagovne znamke EU. [...]“

17. Člen 46 te uredbe, naslovljen „Ugovor“, v odstavku 1 določa:

„1. V treh mesecih od datuma objave prijave blagovne znamke EU lahko vložijo pisni ugovor zoper registracijo blagovne znamke, ki temelji na tem, da blagovna znamka ne more biti registrirana po členu 8:

[...]

(c) imetniki prejšnjih blagovnih znamk ali znakov iz člena 8(4) in osebe, ki imajo po zadevnem nacionalnem pravu pooblastilo za izvrševanje teh pravic;

[...]“

18. Člen 47 navedene uredbe, naslovljen „Preizkus ugovora“, v odstavku 5 določa:

„Če preizkus ugovora pokaže, da blagovna znamka ne more biti registrirana za del ali za vse blago ali storitve, za katero je bila vložena prijava blagovne znamke EU, se prijava zavrne za tisto blago ali storitve. V nasprotnem primeru se ugovor zavrne.“

⁶ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1).

⁷ Opozoriti je treba, da je bil ugovor zoper registracijo prijavljene blagovne znamke vložen 13. oktobra 2017, tako da se v obravnavani zadevi uporabljajo postopkovna pravila iz Uredbe 2017/1001 v zvezi s postopki z ugovorom in pritožbo, za katera se šteje, da se uporabljajo na dan začetka svoje veljavnosti.

19. Člen 51 iste uredbe, naslovljen „Registracija“, v odstavku 1 določa:

„[...] [Č]e je bil vložen ugovor dokončno rešen z umikom, zavrnitvijo ali kako drugače, se blagovna znamka in podrobnosti iz člena 111(2) zabeležijo v registru. Registracija se objavi.“

20. Člen 66 Uredbe 2017/1001, naslovljen „Odločbe, zoper katere se lahko vloži pritožba“, v odstavku 1 določa:

„Pritožba se lahko vloži zoper odločbo katerega koli organa Urada, pristojnega za odločanje, ki je naveden v točkah (a) do (d) člena 159 [...]. Te odločbe začnejo učinkovati šele na dan izteka pritožbenega roka iz člena 68. Vložitev pritožbe zadrži izvršitev.“

21. Člen 71 te uredbe, naslovljen „Odločitev o pritožbi“, v odstavku 3 določa:

„Odločbe odbora za pritožbe začnejo učinkovati šele od dneva, ko poteče rok iz člena 72(5), ali – če je bila v tem roku vložena tožba pred Splošnim sodiščem – od dneva zavrnitve te tožbe ali katere koli pritožbe, vložene pri Sodišču zoper odločbo Splošnega sodišča.“

22. Člen 72 navedene uredbe, naslovljen „Tožbe pri Sodišču“, v odstavkih 1, 2, 3 in 6 določa:

„1. Proti odločbam odborov za pritožbe glede pritožb se lahko vloži tožba pred Splošnim sodiščem.

2. Tožba se lahko vloži zaradi kršitve pravil o pristojnosti, kršitve bistvenih določb postopka, kršitve PDEU, kršitve te uredbe ali katerega koli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo ali zaradi zlorabe pooblastil.

3. Splošno sodišče je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločbe.

[...]

6. Urad stori vse potrebno, da upošteva sodbo Splošnega sodišča ali – v primeru pritožbe zoper to sodbo – sodbo Sodišča.“

III. Dejansko stanje

23. Dejansko stanje spora je bilo natančno predstavljeno v izpodbijani sodbi, na katero napotujem v zvezi s tem.⁸ V nadaljevanju so povzeti bistveni elementi, ki so potrebni za razumevanje teh sklepnih predlogov.

24. Hamid Ahmad Chakari je 14. junija 2017 pri EUIPO vložil zahtevo za registracijo znamke Evropske unije. Prijava znamke je bila objavljena v *Biltenu o blagovnih znamkah Evropske unije* št. 169/2017 z dne 6. septembra 2017.

25. Družba Indo European Foods je 13. oktobra 2017 vložila ugovor zoper registracijo prijavljene znamke. Ugovor je temeljil na prejšnji neregistrirani besedni znamki, ki se je uporabljala v Združenem kraljestvu. V utemeljitev ugovora je bil naveden razlog iz člena 8(4)

⁸ Točke od 1 do 12 izpodbijane sodbe.

Uredbe 2017/1001. Družba Indo European Foods je v bistvu trdila, da lahko v skladu s pravom, ki se uporablja v Združenem kraljestvu, prepreči uporabo prijavljene znamke na podlagi tako imenovane „širše“ oblike tožbe zoper zavajajoče označevanje (*action for passing off*).

26. Oddelek za ugovore je 5. aprila 2019 ugovor v celoti zavrnil, ker dokazi, ki jih je predložila družba Indo European Foods, niso zadostovali za ugotovitev, da se je prejšnja znamka uporabljala pred upoštevnim datumom in na zadevnem ozemlju v gospodarskem prometu, ki je več kot zgolj lokalnega pomena.

27. Družba Indo European Foods je 16. maja 2019 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.

28. Četrty odbor za pritožbe pri EUIPO je s sporno odločbo pritožbo zavrnil kot neutemeljeno z obrazložitvijo, da družba Indo European Foods ni dokazala, da ji tako imenovana „širša“ oblika zavajajočega označevanja omogoča prepoved uporabe prijavljene znamke v Združenem kraljestvu.

IV. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

29. Družba Indo European Foods je 2. junija 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je predlagala razveljavitev in spremembo sporne odločbe.

30. Družba Indo European Foods je v utemeljitev tožbe navedla en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 207/2009.

31. EUIPO je v svojem odgovoru na tožbo med drugim trdil, da sta, ker ugovor zoper registracijo prijavljene znamke temelji na prejšnji neregistrirani znamki v Združenem kraljestvu in čeprav je varstvo, ki ga je tej znamki zagotavljalo pravo Združenega kraljestva, v prehodnem obdobju iz členov 126 in 127 Sporazuma o izstopu (v nadaljevanju: prehodno obdobje) ostalo upoštevno, postopek z ugovorom in tožba pri Splošnem sodišču ob izteku tega obdobja vseeno brezpredmetna. Poleg tega je EUIPO trdil, da ker razveljavitev sporne odločbe družbi Indo European Foods ne bi več mogla nikakor koristiti, ta v postopku pred Splošnim sodiščem ni več imela pravnega interesa.

32. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi menilo, da je tožba dopustna, in je razveljavilo sporno odločbo. Splošno sodišče je v zvezi s trditvami glede dopustnosti, ki jih je navedel EUIPO, po eni strani, v točkah od 17 do 23 te sodbe ugotovilo, da ni mogoče meniti, da predmeta spora ni več, ker je med postopkom prišlo do dogodka, zaradi katerega bi prejšnja znamka lahko izgubila status neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, med drugim po morebitnem izstopu države članice iz Unije, razen če bi Splošno sodišče upoštevalo razloge, ki so nastali po sprejetju sporne odločbe in ki ne vplivajo na njeno utemeljenost. Po drugi strani je Splošno sodišče v točkah od 24 do 27 omenjene sodbe zavrnilo trditve EUIPO, s katerimi je želel dokazati, da družba Indo European Foods nima več pravnega interesa, pri čemer je razsodilo, da ni mogoče trditi, da bi moral odbor za pritožbe v primeru razveljavitve sporne odločbe zavrnuti pritožbo zaradi neobstoja prejšnje znamke, varovane s pravom države članice, ker se mora odbor za pritožbe pri presoji dejstev postaviti ne v čas izdaje nove odločbe, ampak v fazo, v kateri je bila pritožba pred sporno odločbo.

V. Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

33. Sodišče je s sklepom z dne 7. aprila 2022 dopustilo to pritožbo, ker je ugotovilo, da predlog za dopustitev pritožbe, ki ga je vložil EUIPO, pravno zadostno dokazuje, da se s pritožbo postavlja pomembno vprašanje za enotnost, doslednost in razvoj prava Unije.

34. S sklepom predsednika Sodišča z dne 16. junija 2022 je bila Zvezni republiki Nemčiji dovoljena intervencija v podporo EUIPO.

35. S sklepom predsednika Sodišča z dne 16. decembra 2022 je bil zavrjen predlog družbe Walsall Conduits Ltd za intervencijo v podporo družbi Indo European Foods.

36. EUIPO s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- ugotovi, da se postopek v zvezi s tožbo, ki jo je družba Indo European Foods vložila zoper sporno odločbo, ustavi;
- družbi Indo European Foods Ltd naloži plačilo stroškov tega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem.

37. Družba Indo European Foods v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne;
- EUIPO naloži plačilo stroškov tega postopka.

38. Zvezna republika Nemčija podpira predloge EUIPO.

39. EUIPO in družba Indo European Foods sta svoja stališča predstavila na obravnavi 14. septembra 2023.

VI. Analiza

40. EUIPO v utemeljitev svoje pritožbe navaja en sam pritožbeni razlog, ki se nanaša na to, da je Splošno sodišče kršilo pogoj glede ohranitve pravnega interesa družbe Indo European Foods, in je razdeljen na tri dele. EUIPO s prvim delom edinega pritožbenega razloga zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je pojem „nadzor zakonitosti“ pomešalo s samostojno zahtevo po ohranitvi pravnega interesa. Z drugim delom tega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo in pomanjkljivo obrazložilo svojo odločbo, ker ni glede na posebnosti prava znamk *in concreto* presodilo, ali ima družba Indo European Foods še vedno pravni interes. S tretjim delom navedenega pritožbenega razloga trdi, da iz napak, ki jih je storilo Splošno sodišče, izhaja obveznost za EUIPO, da ne upošteva pravnih učinkov konca prehodnega obdobja.

41. Svojo analizo bom začel s preučitvijo prvega dela edinega pritožbenega razloga, pri čemer bom podrobno navedel razloge, zaradi katerih menim, da ga je treba zavrnilo (A). Nato bom pokazal, da ima po mojem mnenju družba Indo European Foods pravni interes za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču, zaradi česar je treba zavrnilo tudi drugi in tretji del edinega pritožbenega razloga, ki ne moreta privedi do razveljavitve izpodbijane sodbe (B in C).

A. Prvi del edinega pritožbenega razloga: predmet tožbe pri Splošnem sodišču

42. EUIPO s prvim delom svojega edinega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 15 do 21 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo s tem, da se je pri ugotavljanju, ali ima družba Indo European Foods še vedno pravni interes, osredotočilo na vprašanje, ali je lahko konec prehodnega obdobja vplival na zakonitost sporne odločbe ob njenem sprejetju. S tem naj bi Splošno sodišče nadzor zakonitosti pomešalo z zahtevo po ohranitvi pravnega interesa.

43. Vendar se mi zdi, da te trditve izhajajo iz napačne razlage izpodbijane sodbe in v njej navedene sodne prakse.

44. Ugotavljam namreč, da Splošno sodišče v nasprotju s trditvami EUIPO v točkah od 15 do 21 izpodbijane sodbe ni preučilo vprašanja ohranitve pravnega interesa družbe Indo European Foods ali vprašanja zakonitosti sporne odločbe, temveč je preučilo vprašanje prenehanja obstoja *predmeta tožbe*, to je odločbe odbora za pritožbe z dne 2. aprila 2020, s katero je ta odbor zavrnil ugovor družbe Indo European Foods.

45. Predmet tožbe in pravni interes osebe, ki jo vložijo, sta dve različni vprašanji. Predmet ničnostne tožbe je objektivni element, in sicer akt, katerega razveljavitev se zahteva. Pravni interes je subjektivni element, katerega namen je ugotoviti, ali lahko tožba s svojim izidom stranki, ki jo je vložila, prinese določeno korist.⁹

46. Res je, da sta ta elementa pogosto povezana, zlasti ker se obstoj pravnega interesa presoja „ob upoštevanju predmeta tožbe“¹⁰ in ker prenehanje obstoja predmeta tožbe nujno pomeni prenehanje pravnega interesa. Vendar lahko pravni interes tožeče stranke preneha tudi, čeprav predmet tožbe še naprej obstaja.¹¹

47. Ohranjanje predmeta ničnostne tožbe predpostavlja, da odločba, na katero se nanaša, še naprej učinkuje. Iz ustaljene sodne prakse tako izhaja, da je lahko prenehanje obstoja predmeta tožbe med drugim posledica umika ali nadomestitve akta med postopkom.¹² Podobno se tožba zoper odločbo EUIPO v zvezi z ugovorom šteje za brezpredmetno, če je bil ta ugovor umaknjen na podlagi sporazuma med strankama,¹³ če je bila znamka, na kateri je temeljil ugovor, razglašena za nično¹⁴ ali če je bila sama zahteva za registracijo, ki ji je stranka nasprotovala, umaknjena¹⁵.

⁹ Sodbe z dne 4. junija 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Komisija (C-682/13 P, EU:C:2015:356, točka 25); z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 55), in z dne 20. decembra 2017, Binca Seafoods/Komisija (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, točka 44).

¹⁰ Sodbi z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija (C-239/12 P, EU:C:2013:331, točka 61), in z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 57).

¹¹ Za ponazoritev glej sodbo z dne 18. marca 2010, Centre de Coordination Carrefour/Komisija (T-94/08, EU:T:2010:98).

¹² Sodba z dne 1. junija 1961, Meroni in drugi/Visoka oblast (5/60, 7/60 in 8/60, EU:C:1961:10, str. 213).

¹³ Sklep z dne 17. aprila 2018, Westbrae Natural/EUIPO – Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM) (T-65/17, neobjavljen, EU:T:2018:204, točke od 20 do 22).

¹⁴ Sklep z dne 14. februarja 2017, Helbrecht/EUIPO – Lenci Calzature (SportEyes) (T-333/14, EU:T:2017:108, točke od 21 do 24).

¹⁵ Sklep z dne 14. februarja 2023, Laboratorios Ern/EUIPO – Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM) (T-428/22, neobjavljen, EU:T:2023:80).

48. Ugotavljam, da je Sodišče v vsakem od teh primerov odločilo, da je predmet ničnostne tožbe prenehal obstajati, ko je med postopkom prišlo do dogodka, ki je povzročil učinke *ex tunc*, tako da je bilo treba šteti, da zadevna odločba ni nikoli obstajala.

49. V teh okoliščinah je moralo Splošno sodišče, da bi odgovorilo na trditev EUIPO glede prenehanja obstoja predmeta tožbe pri Splošnem sodišču, preučiti, ali je prenehanje prejšnje pravice, na kateri je temeljil ugovor, obravnavan v sporni odločbi, po koncu prehodnega obdobja in med postopkom pred Splošnim sodiščem, lahko vplivalo na spor glede zavrnitve ugovora, tako da bi bilo treba za ta spor šteti, da ni nikoli obstajal.

50. V nasprotju s trditvami EUIPO si Splošno sodišče torej ni prizadevalo ugotoviti, ali je lahko konec prehodnega obdobja po izstopu Združenega kraljestva iz Unije vplival na *zakonitost* sporne odločbe, temveč le, ali je tak dejavnik vplival na nadaljnji obstoj predmeta tožbe.

51. V zvezi s tem iz točk 20 in 21 izpodbijane sodbe jasno izhaja, da je Splošno sodišče odločilo, da čeprav iz sodne prakse izhaja, da lahko prenehanje prejšnje pravice, na kateri temelji ugovor, zaradi izstopa Združenega kraljestva iz Unije vpliva na izid ugovora, kadar se to zgodi med postopkom pred EUIPO, pa tožba pri Splošnem sodišču nasprotno ne more postati brezpredmetna zgolj zato, ker je znamka, na kateri temelji ugovor, med postopkom pred njim postala neveljavna.

52. EUIPO meni, da čeprav je jasno, da bi bilo treba v primeru, ko prejšnja pravica, na kateri temelji ugovor, preneha obstajati med postopkom pred EUIPO pred sprejetjem sporne odločbe, ugotoviti brezpredmetnost tožbe zaradi neveljavnosti te odločbe, pa iz dejstva, da je prejšnja pravica prenehala obstajati šele po sprejetju te odločbe, ni mogoče samodejno sklepati, da tožba ohranja svoj predmet. EUIPO zlasti trdi, da možnost, da je bila prejšnja pravica v preteklosti lahko podlaga za ugovor, ne pomeni, da ima tožeča stranka resničen, obstoječ in dejanski pravni interes.

53. Vendar, kot sem navedel v točkah 42 in 43 teh sklepnih predlogov, iz izpodbijane sodbe jasno izhaja, da Splošno sodišče iz teh razlogov ni odločilo o vprašanju obstoja pravnega interesa, temveč le o vprašanju ohranitve predmeta spora, tako da se mi trditev, ki jo je navedel EUIPO, ne zdi upoštevna.

54. Poleg tega menim, da Splošno sodišče pri svoji analizi ni nikakor napačno uporabilo prava. Splošno sodišče utemeljeno razlikuje med predmetom ugovora pred EUIPO in predmetom tožbe pri Splošnem sodišču. Predmet postopka pred EUIPO je ugovor, ki temelji na pravici Združenega kraljestva. Ta ugovor bi torej teoretično lahko postal brezpredmeten, če bi prejšnja pravica, na kateri je temeljil, med postopkom prenehala obstajati. Nasprotno pa se tožba pri Splošnem sodišču nanaša na odločbo, sprejeto ob koncu postopka pred EUIPO, ko je bila pravica, na kateri je temeljil ugovor, še vedno veljavna.

55. Kot je v zvezi s tem pravilno poudarilo Splošno sodišče, ni mogoče upoštevati razlogov, ki so nastali po sprejetju sporne odločbe, če ti razlogi ne vplivajo na postopek z ugovorom, ki se je končal s postopkom pred Splošnim sodiščem.¹⁶

¹⁶ Sodba z dne 8. oktobra 2014, Fuchs/UUNT – Les Complices (Zvezda v krogu) (T-342/12, EU:T:2014:858, točka 24).

56. Prenehanje obstoja prejšnje pravice zaradi izstopa Združenega kraljestva iz Unije, če se zgodi po sprejetju odločbe, pa ne more vplivati na postopek pred EUIPO, saj ni mogoče šteti, da je zaradi tega prejšnja pravica prenehala obstajati tako, da se šteje, da ni nikoli obstajala. Kot poudarja družba Indo European Foods, iz ničesar v Sporazumu o izstopu ni mogoče sklepati, da izstop Združenega kraljestva iz Unije povzroči prenehanje obstoja prejšnjih pravic *ex tunc*. Nasprotno, iz tega sporazuma jasno izhaja, da se do konca prehodnega obdobja v Združenem kraljestvu še naprej uporablja pravo Unije. Izstop te države članice iz Unije je torej treba razlagati ne tako, da ta država članica nikoli ni bila članica Unije in da zato pravice intelektualne lastnine, ki temeljijo na nacionalnem pravu, v pravnem redu Unije nikoli niso bile upoštevne, temveč le tako, da te pravice od konca prehodnega obdobja nimajo več učinkov, določenih z Uredbo 2017/1001.

57. V teh okoliščinah menim, da je Splošno sodišče pravilno odločilo, da je tožba, vložena pri njem, ohranila svoj predmet. Iz tega sledi, da je treba prvi del edinega pritožbenega razloga zavrnil kot neutemeljen.

B. Drugi del edinega pritožbenega razloga: ohranitev pravnega interesa

58. EUIPO z drugim delom edinega pritožbenega razloga na prvem mestu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker ni *in concreto* preučilo pravnega interesa družbe Indo European Foods in je samo zavrnilo trditve EUIPO, s katerimi je ta izpodbijal njegov obstoj. S tem naj bi Splošno sodišče tudi nezadostno obrazložilo svojo odločbo. Na drugem mestu EUIPO trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da se je pri svoji analizi osredotočilo na vprašanje, ali je prejšnja pravica lahko podlaga za ugovor, in tako ni upoštevalo posebnosti postopka z ugovorom in prava znamk Unije.

59. V zvezi s prvo trditvijo, ki jo navaja EUIPO, je namreč v skladu z ustaljeno sodno prakso, da mora tožeča stranka dokazati svoj pravni interes, ki je bistveni in prvi pogoj za vsa pravna sredstva pred sodišči.¹⁷

60. Vendar se mi zdi, da iz izpodbijane sodbe jasno izhaja, čeprav implicitno, da je Splošno sodišče menilo, da je družba Indo European Foods ob vložitvi tožbe imela pravni interes in da ta interes ni bil sporen, ker je sporna odločba posegala v njen položaj. EUIPO je pred Splošnim sodiščem trdil, da bo ta pravni interes zaradi konca prehodnega obdobja verjetno prenehal, in je v zvezi s tem navedel dve trditvi, ki ju je Splošno sodišče zavrnilo. Splošno sodišče je tako v točki 28 izpodbijane sodbe odločilo, da pravni interes družbe Indo European Foods, ki je bil ugotovljen, ni prenehal. V teh okoliščinah ne razumem, kako bi bilo lahko dokazno breme obrnjeno, kot to zatrjuje EUIPO.

61. Splošno sodišče je namreč menilo le, da trditve, ki jih je navedel EUIPO, ne morejo ovreči obstoja pravnega interesa družbe Indo European Foods, tako da ni mogoče šteti, da je napačno uporabilo pravo ali da svoje odločbe ni zadostno obrazložilo.

62. Vsekakor menim, da napaka pri uporabi prava, ki naj bi jo storilo Splošno sodišče pri presoji pravnega interesa družbe Indo European Foods zaradi obrnitve dokaznega bremena, tudi če bi bila dokazana, ni takšna, da bi povzročila razveljavitev izpodbijane sodbe. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča namreč izhaja, da če se izkaže, da je bilo v obrazložitvi odločbe Splošnega sodišča kršeno

¹⁷ Sodbe z dne 4. junija 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Komisija (C-682/13 P, EU:C:2015:356, točka 27); z dne 20. decembra 2017, Binca Seafoods/Komisija (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, točka 45), in z dne 7. novembra 2018, BPC Lux 2 in drugi/Komisija (C-544/17 P, EU:C:2018:880, točka 33).

pravo Unije, izrek te odločbe pa je utemeljen z drugimi pravnimi razlogi, taka kršitev ne more povzročiti razveljavitve te odločbe in je treba obrazložitev nadomestiti.¹⁸ To velja v obravnavani zadevi iz razlogov, ki jih bom zdaj predstavil.

63. Pravni interes je bistveni in prvi pogoj za vsako ničnostno tožbo, ki jo fizična ali pravna oseba vložiti na podlagi člena 263 PDEU, in se zahteva tudi, kadar lahko Splošno sodišče izpodbijano odločbo ne le razveljavi, temveč tudi spremeni, kot je določeno v členu 72(3) Uredbe 2017/1001. Obstoj takega interesa predpostavlja, da lahko razveljavitev izpodbijanega akta sama po sebi povzroči pravne posledice in tako s svojim izidom tej osebi prinese korist.¹⁹

64. Poleg tega, kot je Splošno sodišče poudarilo v izpodbijani sodbi, mora pravni interes ne le obstajati v fazi vložitve tožbe, temveč se mora tudi ohranjati do izdaje sodne odločbe.²⁰

65. V obravnavani zadevi je očitno, da je imela družba Indo European Foods ob vložitvi tožbe interes, da predlaga razveljavitev sporne odločbe. Odbor za pritožbe pri EUIPO je namreč s to odločbo zavrnil njen ugovor, vloženi na podlagi člena 46 Uredbe 2017/1001. Razveljavitev te odločbe bi ji torej lahko s svojim izidom prinesla korist, saj bi moral odbor za pritožbe pri EUIPO opraviti nov preizkus ugovora, ki bi bil lahko ugoden za družbo Indo European Foods.

66. Ugotoviti je torej treba še, ali se lahko zaradi izstopa Združenega kraljestva iz Unije ta ugotovitev spremeni.

67. V ta namen je treba po mnenju EUIPO ugotoviti, ali lahko registracija izpodbijane prijave znamke Evropske unije kljub koncu prehodnega obdobja še vedno škoduje pravnim interesom družbe Indo European Foods, česar Splošno sodišče ni storilo. Vendar zaradi posebne narave postopkov z ugovorom, bistvene funkcije znamke ter načela teritorialnosti in enotnosti znamke v primeru registracije znamke Evropske unije med njo in pravico, na katero se sklicuje družba Indo European Foods, ne more biti nikakršnega nasprotja, niti *ratione loci* niti *ratione temporis*. Iz tega sledi, da je odgovor na to vprašanje nujno nikalen in pomeni prenehanje pravnega interesa družbe Indo European Foods.

68. Vendar menim, da odgovor na to vprašanje ni pomemben za ugotovitev, ali pravni interes za vložitev tožbe za razveljavitev sporne odločbe pri Splošnem sodišču še naprej obstaja.

69. Najprej ugotavljam, da obstoj pravnega interesa ob vložitvi tožbe pri Splošnem sodišču ni bil odvisen od vprašanja, ali lahko registracija znamke škoduje pravnim interesom družbe Indo European Foods. Zato ne razumem, zakaj bi to moralo biti tako za ohranitev tega interesa.

70. Dalje, menim, da je vprašanje, ki ga je postavil EUIPO, namenjeno predvsem ugotovitvi, ali ima družba Indo European Foods interes, da pri EUIPO nasprotuje registraciji znamke Evropske unije. Natančneje, odgovor na to vprašanje je stvar presoje ugovora, ki jo opravi EUIPO. Nikalni odgovor nujno povzroči zavrnitev ugovora s strani EUIPO, ne more pa pomeniti, da družba Indo European Foods ni imela interesa za izpodbijanje te odločbe pri Splošnem sodišču in za njeno razveljavitev.

¹⁸ Sodba z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 48).

¹⁹ Sodbi z dne 4. junija 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Komisija (C-682/13 P, EU:C:2015:356, točka 25), in z dne 13. julija 2023, D & A Pharma/EMA (C-136/22 P, EU:C:2023:572, točki 43 in 44).

²⁰ Točka 25 izpodbijane sodbe. Glej tudi sodbe z dne 4. junija 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Komisija (C-682/13 P, neobjavljena, EU:C:2015:356, točka 25); z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija (C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 55), in z dne 20. decembra 2017, Binca Seafoods/Komisija (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, točka 44).

71. Povedano drugače, vprašanje, ali lahko registracija izpodbijane znamke Evropske unije škoduje pravnim interesom družbe Indo European Foods, mora najprej in predvsem preučiti EUIPO in torej po mojem mnenju morda pomeni vsebinsko vprašanje v okviru ničnostne tožbe, ki mora biti predmet nadzora zakonitosti. Vendar pa dopustnost te tožbe ne more biti pogojena s tem vprašanjem.

72. V zvezi s tem poudarjam, da je EUIPO na obravnavi sam priznal, da bi se ugovor zoper zahtevo za registracijo znamke Evropske unije, ki bi bil vložen po koncu prehodnega obdobja in bi kljub temu temeljil na prejšnji pravici Združenega kraljestva, pri EUIPO štel za nedopusten, vendar bi moralo Splošno sodišče tožbo za razveljavitev te odločbe šteti za dopustno, čeprav je očitno neutemeljena. V teh okoliščinah nič ne upravičuje ugotovitve nedopustnosti podobne tožbe, kot je tožba v obravnavani zadevi, če prejšnja pravica, na kateri temelji ugovor pred EUIPO, ni bila neobstoječa od samega začetka, temveč je prenehala obstajati med postopkom.

73. Nazadnje, zdi se mi, da bi pogojevanje nadaljnega obstoja pravnega interesa z vprašanjem, ali lahko registracija znamke škoduje pravnim interesom družbe Indo European Foods kljub izstopu Združenega kraljestva iz Unije, privedlo do zaobidenja sodne prakse Sodišča, v skladu s katero Splošno sodišče ne more razveljaviti ali spremeniti odločbe odbora za pritožbe iz razlogov, ki so nastali po sprejetju te odločbe.²¹

74. Kot je EUIPO trdil na obravnavi, bi zavrženje tožbe pri Splošnem sodišču zaradi nedopustnosti privedlo do registracije izpodbijane znamke Evropske unije, ne da bi bilo treba EUIPO sprejeti novo odločbo.

75. Iz tega sklepam, da v teh okoliščinah registracija izpodbijane znamke Evropske unije ne bi več izhajala iz razlogov, na katerih je prvotno temeljila sporna odločba, temveč iz dejstva, da ta registracija zaradi izstopa Združenega kraljestva iz Unije ne more škodovati interesom družbe Indo European Foods.

76. Ker pa je do tega dogodka prišlo po sprejetju sporne odločbe, ta dogodek ne more *a posteriori* utemeljiti njenega sprejetja.

77. V teh okoliščinah menim, da je treba drugi del edinega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

78. Podredno moram še pojasniti, da če bi bilo treba, *quod non*, za ugotovitev ohranitve pravnega interesa družbe Indo European Foods ugotoviti, ali lahko registracija izpodbijane znamke Evropske unije škoduje njenim pravnim interesom, bi bilo prav tako treba v nasprotju s trditvami EUIPO na to vprašanje odgovoriti pritrdilno.

79. Člen 11(2) Uredbe 2017/1001 namreč določa, da je za dejanja, ki se zgodijo po datumu objave prijave znamke Evropske unije in bi bila po objavi registracije znamke na podlagi te objave prepovedana, mogoče zahtevati ustrezno nadomestilo. Po mnenju družbe Indo European Foods lahko ta določba imetniku izpodbijane znamke omogoči, da v Združenem kraljestvu vloži tožbo zaradi kršitve pravic iz znamke zaradi dejanj, storjenih med objavo prijave izpodbijane znamke in koncem prehodnega obdobja.

²¹ Sodba z dne 11. maja 2006, Sunrider/UUNT (C-416/04 P, EU:C:2006:310, točka 55), in sklep z dne 30. junija 2010, Royal Appliance International/UUNT (C-448/09 P, EU:C:2010:384, točki 43 in 44).

80. Uveljavljanje pravice imetnika izpodbijane znamke Evropske unije, da zahteva ustrezno nadomestilo v takem primeru, je sicer res hipotetično. Kljub temu pa obstoj te pravice po mojem mnenju zadostuje za utemeljitev pravnega interesa družbe Indo European Foods, saj pomeni, da bi lahko družba Indo European Foods morala plačati tako ustrezno nadomestilo.

81. Nobena od trditev EUIPO v zvezi s tem ne more omajati te ugotovitve. Kar zadeva, po eni strani, trditev, da je zahtevnik za ustrezno nadomestilo mogoče uveljavljati le proti strankam, ki niso bile imetniki prejšnjih pravic, kar izključuje družbo Indo European Foods, se mi zdi nekoliko protislovna. To bi namreč pomenilo, da lahko EUIPO v postopku z ugovorom odloči, da družba Indo European Foods ni imetnik prejšnjih pravic, in zavrne ugovor zoper zahtevo za registracijo znamke Evropske unije, hkrati pa dopusti, da se lahko ta družba v okviru nacionalnega postopka za dodelitev ustreznega nadomestila sklicuje na imetništvo prejšnjih pravic.

82. Kar zadeva, po drugi strani, trditev, da se lahko ustrezno nadomestilo zahteva le za dejanja, ki bi bila prepovedana „po objavi registracije“, in da to torej izključuje dejanja, ki so se zgodila v Združenem kraljestvu, saj ta država ob registraciji ni bila več država članica Unije, je ta po mojem mnenju v nasprotju s ciljem člena 11(2) Uredbe 2017/1001.

83. Namen te določbe je namreč omiliti neobstoj možnosti, da se znamka Evropske unije uveljavlja proti tretjim osebam pred objavo zahteve za registracijo, tako da se vseeno omogoči določena oblika varstva od datuma vložitve te zahteve za registracijo. Povedano drugače, znamka Evropske unije pred objavo registracije uživa pravno varstvo, ki izraža, kot je poudaril generalni pravobranilec M. Wathelet, stališče zakonodajalca, da je treba znamko Evropske unije zaščititi že v postopku pridobitve.²² Sodišče je tako odločilo, da člen 11(2) Uredbe 2017/1001 določa pravico do ustreznega nadomestila, da bi bila vložniku zahteve za registracijo znamke dodeljena določena mera varstva med datumom objave zahteve, od katerega se glede te zahteve šteje, da tretje osebe zanj vedo, in datumom objave registracije te znamke.²³

84. Razlaga te določbe, ki jo predlaga EUIPO, pa bi onemogočila pridobitev kakršnega koli ustreznega nadomestila za dejanja, storjena pred objavo registracije znamke Evropske unije na ozemlju države članice, zaradi poznejšega izstopa te države iz Unije pred registracijo in bi tako preprečila varstvo znamke Evropske unije najmanj za obdobje med vložitvijo zahteve in izstopom navedene države članice v času, ko se pravo Unije še vedno uporablja, kar je v nasprotju s samim ciljem navedene določbe.

85. Zato menim, da je družba Indo European Foods dejansko imela pravni interes ves čas postopka pred Splošnim sodiščem.

C. Tretji del edinega pritožbenega razloga: učinki postopka pred EUIPO

86. EUIPO s tretjim delom svojega edinega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 27 izpodbijane sodbe odboru za pritožbe naložilo, da ne upošteva pravnih učinkov konca prehodnega obdobja na obravnavano zadevo, ker bi bil EUIPO v okviru ponovne presoje po morebitni razveljavitvi sporne odločbe primoran, da ne preuči, ali ima družba Indo European Foods še vedno interes za razveljavitev izpodbijane odločbe oddelka za ugovore, in bi zato moral ugovor preizkusiti na podlagi nasprotja med pravicami, ki ne more nikoli nastati.

²² Sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Watheleta v zadevi Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:293, točka 44).

²³ Sodba z dne 22. junija 2016, Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:467, točka 38).

87. Vendar taka trditev po mojem mnenju ni niti upoštevna niti ne more povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe.

88. Kot sem navedel v analizi drugega dela edinega pritožbenega razloga, dopustnost tožbe za razveljavitve sporne odločbe pri Splošnem sodišču ni odvisna od vprašanja, ali družba Indo European Foods ohranja interes za zavrnitev registracije izpodbijane znamke.

89. To vprašanje je upoštevno le med postopkom pred EUIPO, nikakor pa ne vpliva na pravico družbe Indo European Foods, da zahteva razveljavitve sporne odločbe. Splošno sodišče namreč ne more predvideti izida ponovnega preizkusa ugovora s strani EUIPO, da bi odločilo o dopustnosti ničnostne tožbe, razen če bi bilo, kot sem že poudaril, sprejetje te odločbe utemeljeno z razlogi, ki so se pojavili pozneje, kar je v nasprotju s sodno prakso Sodišča.²⁴

90. Tako mora, tudi če bi izstop Združenega kraljestva iz Unije lahko privedel do tega, da bi odbor za pritožbe pri EUIPO zavrnil ugovor,²⁵ to ugotoviti ta odbor za pritožbe in ne Splošno sodišče v okviru preizkusa dopustnosti tožbe.²⁶

91. Zato je treba tretji del edinega pritožbenega razloga zavrniti kot brezpredmeten.

VII. Predlog

92. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj pritožbo zavrne.

²⁴ Glej točki 70 in 71 teh sklepnih predlogov.

²⁵ To vprašanje, o katerem Sodišče še ni odločilo, je predmet zadeve C-337/22 P, EUIPO/Nowhere, v kateri postopek še poteka pred Sodiščem.

²⁶ Taka odločba je lahko sama predmet nove ničnostne tožbe, ne da bi bila njena dopustnost vprašljiva, kot je EUIPO priznal na obravnavi.